

N:o 157.

Af herr **J. Olofsson** i Digernäs, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t*
angående åtgärder för släckande af skogseld.

I anledning af den motion, n:o 99, som herr Oswald Emthén väckt vid innevarande riksdag, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med förslag till skärpta bestämmelser om straffpåföljd för underlåtenhet att inställa sig vid och biträda med släckning af skogseld, har undertecknad en afvikande mening gent emot motionären, nemligen deruti, att jag tror icke höjda böter och straffbestämmelser ensamt råda bot för missförhållandet ifråga, hvarför jag anser, att den skrifvelse, som af Riksdagen möjligen kan komma att beslutas, ej allenast må innehålla framställning om skärpta straffbestämmelser, hvilka enligt min mening skulle vara till liten nytta. Deremot anser jag, att mera praktiska åtgärder från både statens och kommunernas sida kunde och borde vidtagas.

Sistlidne sommar utbröt en ganska stor och hotande skogseld i Undersåker i Jemtland. Konungens befallningshafvande i länet måste vidtaga, snart sagdt, alla möjliga åtgärder för eldens begränsande, hvilka åtgärder sträckte sig så långt, att ej allenast manskap från artilleriet i Östersund och andra regementen utkommenderades, utan en mobilisering af Jemtlands fältjägarregementes stam måste vidtagas. Denna åtgärd, förmodar jag, var af behovvet påkallad och hade säkerligen medfört mera och effektivare gagn, om mobiliseringen utförts på ett mera praktiskt sätt, än som, enligt min och flere andras mening, var förhållandet.

Att, när elden rasar i Undersåker, beordra folk t. ex. från Frostviken, som ligger cirka 30 mil från brandstället och är i saknad af tidsenliga kommunikationer, synes mig icke vara en praktisk anordning, egnad att i rätt tid ingripa mot en så snabb fiende som — elden. Dertill kommer, att

vägen för dessa aflägsset boende förlängdes cirka 10 mil för att samlas på Frösö läger och byta om kläder.

Detta förfaringssätt måste vara opraktiskt, alldenstund det fans beväring och annat manskap, som kunnat uppbådas på mycket närmare håll, eller folk att få på mycket kortare tid. Härmed har jag endast velat påvisa, att från statens sida mycket effektivare åtgärder kunna och böra vidtagas vid dylika eldsvådeutbrott, t. ex. att vederbörande regementschefer finge uppbåda kronans folk på nära och tjenligt håll, utan att vidtaga så vidlyftiga och omständliga åtgärder, som äro föreskrifna för att möta en yttre fiende.

Det torde ock kunna ifrågasättas, huruvida icke kommunerna böra åläggas tillsätta s. k. brandpoliser, som vid skogsbrand egde att enligt föreskrift båda folk på landet för att biträda vid släckningen, emedan det oftast kan inträffa, att länsmannen och fjerdingmannen äro allt för aflägsna från olycksstället. En del kommuner har redan insett nödvändigheten häraf och har för den skull tillsatt sådana brandpoliser, hvilket ju sålunda pekar derhän, att alla borde hafva skyldighet göra det.

Med stöd af hvad jag nu andragit, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbета och till Riksdagen framlägga förslag till sådana förändrade bestämmelser, att uppbåd af krigsfolk för skogselds hämmande må kunna ske af vederbörande regementschef eller på ett mera praktiskt sätt, än nu är förhållandet, och att kommunerna blifva ålagda tillsätta för ändamålet erforderligt antal brandpoliser, med rätt för desse att uppbåda folk för hämmande och släckande af skogseld.

Stockholm den 14 februari 1902.

Johan Olofsson.